

บทที่ 7

นโยบายการคลังกับการรักษาเสถียรภาพ ของระดับราคา

1. สรุปเนื้อหา

เสถียรภาพของระดับราคาเป็นเสถียรภาพหนึ่งของเสถียรภาพด้านเศรษฐกิจ การที่ระดับราคามีเสถียรภาพจึงไม่ได้หมายความว่าระบบเศรษฐกิจจะมีเสถียรภาพ เพราะเสถียรภาพด้านเศรษฐกิจ หมายถึง เสถียรภาพของรายได้และการมีงานทำ ระดับราคา ค่าจ้าง อัตราดอกเบี้ย การชำระหนี้ระหว่างประเทศ และเสถียรภาพการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ

1.1 การดำเนินนโยบายการคลังแบบอัตโนมัติ

การดำเนินนโยบายการคลังเพื่อต่อต้านวงจรทางเศรษฐกิจ (counter-fiscal policy) บางครั้งไม่จำเป็นต้องใช้นโยบายงบประมาณขาดดุลในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และใช้นโยบายเกินดุลในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรืองเสมอไป

ถ้ารัฐบาลไม่ตั้งใจให้งบประมาณรายจ่ายขาดดุลหรือเกินดุล แต่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำงบประมาณจะขาดดุลและในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรือง งบประมาณจะเกินดุลได้เอง การดำเนินนโยบายดังกล่าวเรียกว่า “การเปลี่ยนแปลงแบบอัตโนมัติ (automatic change)” หรือ “เสถียรภาพแบบอัตโนมัติ (automatic stability)” หรือ “เสถียรภาพภายใน (built-in stability)”

การที่ระบบเศรษฐกิจปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพได้เองแบบอัตโนมัติ เนื่องจากระบบเศรษฐกิจมีตัวปรับเสถียรภาพแบบอัตโนมัติ (automatic stabilizer) หรือ ตัวปรับเสถียรภาพภายใน (built-in stabilizer) หรือระบบเศรษฐกิจมีความยืดหยุ่นภายใน (built-in flexibility)

ถ้าให้ F คือ ความยืดหยุ่นภายใน F จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 ($0 \leq F \leq 1$) ซึ่งได้จากสูตร

$$F = \frac{ct}{1-c+ct} ; 0 \leq F \leq 1$$

ถ้า F เข้าใกล้ 1 ระบบเศรษฐกิจก็จะมีคามยืดหยุ่นมาก และถ้าเท่ากับ 1 ระบบเศรษฐกิจจะมีความยืดหยุ่นภายในอย่างสมบูรณ์ ในทางกลับกัน ถ้า F เข้าใกล้ 0 ระบบเศรษฐกิจจะมีความยืดหยุ่นน้อย และถ้าเท่ากับ 0 ระบบเศรษฐกิจจะไม่มีคามยืดหยุ่นอย่างสมบูรณ์

F จะมีค่ามากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอัตราภาษีหรือฐานภาษีว่ามีอัตราสูงต่ำอย่างไร มีฐานภาษีกว้างหรือแคบเพียงไร ถ้าอัตราภาษีสูงและมีฐานกว้าง F ก็จะมีค่ามาก ในทางกลับกัน ถ้าอัตราภาษีต่ำและฐานภาษีแคบ F ก็จะมีค่าน้อย การดำเนินนโยบายการคลังแบบอัตโนมัติจึงเหมาะสำหรับประเทศที่พัฒนาแล้ว สำหรับประเทศด้อยพัฒนาที่มีโครงสร้างภาษีแบบถดถอย ไม่เหมาะที่จะดำเนินนโยบายการคลังแบบอัตโนมัติ

ประเภทภาษีที่ก่อให้เกิดการปรับเสถียรภาพภายในได้ดีที่สุด คือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีประเภทอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดการปรับเสถียรภาพภายใน คือ ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีการทำงาน และภาษีสรรพสามิต

1.2 การดำเนินนโยบายการคลังแบบงใจ

การดำเนินนโยบายการคลังแบบงใจหรือเจาะจงที่จะให้งบประมาณขาดดุลในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและเกินดุลในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรือง เพื่อบรรลุเป้าหมายด้านเศรษฐกิจโดยส่วนรวม เราเรียกว่า "การดำเนินนโยบายการคลังแบบงใจ (discretionary fiscal policy)"

ซึ่งเป็นการงใจที่จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภาษี อัตราภาษี และการใช้จ่ายรัฐบาล เพื่อให้งบประมาณขาดดุลหรือเกินดุลนั่นเอง กล่าวคือในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลจะใช้นโยบาย คือ

(1) ลดภาษี	(2) เพิ่มการใช้จ่าย
(3) เพิ่มเงินโอน และ	(4) ใช้นโยบายทั้งสามผสมผสานกัน

ส่วนในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรือง รัฐบาลจะใช้นโยบาย คือ

(1) เพิ่มภาษี	(2) ลดการใช้จ่าย
(3) ลดเงินโอน และ	(4) ใช้นโยบายทั้งสามผสมผสานกัน

1.3 นโยบายการคลังกับการรักษาเสถียรภาพของระดับราคา

ระบบเศรษฐกิจโดยทั่วไปจะเผชิญกับวัฏจักรธุรกิจ (business cycle) อยู่ตลอดเวลา นั่นคือ เกิดเศรษฐกิจตกต่ำหรือเกิดเงินฝืด (deflation) และเกิดเศรษฐกิจรุ่งเรือง หรือเกิดเงินเฟ้อ (inflation) การเกิดเงินฝืดสามารถที่จะใช้นโยบายการคลัง และ/หรือนโยบายการเงิน แก้ปัญหาได้ง่าย แต่การเกิดเงินเฟ้อแก้ปัญหาได้ยาก

เงินเฟ้อ หมายถึง การเพิ่มขึ้นของระดับราคาโดยทั่วไปอย่างเห็นได้ชัดและต่อเนื่อง การเกิดเงินเฟ้อก่อให้เกิดความเดือดร้อนทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค เงินเฟ้อแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ใหญ่ ๆ คือ

- (1) เงินเฟ้อด้านอุปสงค์ (demand pull inflation) และ
- (2) เงินเฟ้อด้านอุปทาน (cost-push inflation)

เงินเฟ้อก่อให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มบุคคล คือ

- ผู้มีเงินได้จากผลกำไรจะได้รับประโยชน์
- ผู้มีรายได้ประจำจะสูญเสียประโยชน์
- ผู้มีรายได้จากดอกเบี้ยและค่าเช่าจะสูญเสียประโยชน์
- ลูกหนี้จะได้รับประโยชน์ เจ้าหนี้เสียประโยชน์
- ผู้เป็นเจ้าของหุ้นและอสังหาริมทรัพย์ รวมทั้งผู้กักตุนสินค้าจะได้รับประโยชน์
- ผู้ถือเงินสดหรือฝากเงินธนาคารจะสูญเสียประโยชน์

● เงินเฟ้อด้านอุปสงค์

เงินเฟ้อด้านอุปสงค์เกิดจากการเพิ่มขึ้นของอุปสงค์รวม (aggregate demand) ของระบบเศรษฐกิจ แล้วผลักดันให้ระดับราคาโดยทั่วไปสูงขึ้น เงินเฟ้อประเภทนี้ ได้แก่

(ก) เงินเฟ้อแบบ bottlenecks ซึ่งเกิดจากการที่รัฐบาลเพิ่มการใช้จ่ายหรือปริมาณเงินรวดเร็วเกินไป ผลผลิตและการมีงานทำเพิ่มตามไม่ทัน อุปสงค์รวมมีมากกว่าผลผลิต ระดับราคาจึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และ

(ข) เงินเฟ้อเกิดจากการเพิ่มงบประมาณการใช้จ่าย (budgetary inflation) ซึ่งทำให้เกิดเงินเฟ้อสองแบบ คือ ประเภทแรก เงินเฟ้อแบบต่อเนื่อง และประเภทที่สอง เงินเฟ้อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ

เงินเฟ้อแบบต่อเนื่อง (continuous inflation) เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและไม่มีที่สิ้นสุด หรือไม่มีโอกาสปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพได้ (divergent inflation) เพราะรัฐบาลใช้นโยบายงบประมาณ

ขาดดุลและชดเชยส่วนที่ขาดดุลโดยการกู้จากธนาคารกลาง ธนาคารพาณิชย์ โดยอนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ใช้หลักทรัพย์รัฐบาลเป็นทุนสำรองเงินฝากตามกฎหมายได้ ทำให้ฐานปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ปริมาณเงินเพิ่มขึ้น อุปสงค์รวมเพิ่มขึ้น ระดับราคาเพิ่มขึ้น

เงินเพื่อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ (self-terminating or convergent inflation) เกิดจากสาเหตุเช่นเดียวกับเงินเฟ้อแบบต่อเนื่อง ความแตกต่างอยู่ที่ว่า เมื่อรัฐบาลใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ทำให้ปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ระดับราคาเพิ่มขึ้น ผู้บริโภคตระหนักดีว่ารายได้ที่แท้จริงของตัวเองไม่เพิ่มขึ้น แม้รายได้ที่เป็นตัวเงินจะเพิ่มขึ้น จึงไม่บริโภคตามรายได้ที่เป็นตัวเงิน แต่จะบริโภคตามรายได้ที่แท้จริงเหมือนเดิม ระดับราคาที่เพิ่มขึ้นจึงค่อย ๆ ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ

การเกิดเงินเฟ้อทั้งสองประเภทเกิดจากการดำเนินนโยบายงบประมาณขาดดุลของรัฐบาล ทำให้ปริมาณเงินไม่สัมพันธ์กับระดับผลผลิตและการมีงานทำ ทำให้อุปสงค์รวมเพิ่มขึ้น การดำเนินนโยบายงบประมาณขาดดุลที่จะไม่ทำให้ระดับราคาเพิ่มขึ้น ควรชดเชยส่วนที่ขาดดุล โดย

(1) เปลี่ยนแปลงอัตราภาษีหรือฐานภาษี

(2) กู้เงินจากแหล่งที่ไม่ก่อให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เช่น กู้จากเอกชน สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน และธนาคารพาณิชย์ โดยไม่อนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ใช้หลักทรัพย์รัฐบาลเป็นทุนสำรองเงินฝากตามกฎหมาย

● เงินเฟ้อด้านอุปทาน

เงินเฟ้อด้านอุปทาน (cost-push or market structure inflation) เกิดจากโครงสร้างของตลาด ไม่มีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์ ทำให้ผู้ผลิตตั้งหรือกำหนดราคาสินค้า (administered prices) ใต้เอง และตลาดปัจจัยการผลิตหรือตลาดแรงงานก็มีการรวมตัวกันในรูปของสหภาพแรงงานแล้ว กำหนดค่าจ้าง (administered wages) ใต้เอง

เงินเฟ้อด้านอุปทานที่พบเห็นบ่อย ๆ มีสองประเภท คือ ประเภทแรก เงินเฟ้อเกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง (wage-push inflation) ประเภทที่สอง เงินเฟ้อเกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร (profit-push inflation)

เงินเฟ้อเกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง เกิดจาก

(1) มีการแย่งกันจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น ทำให้ค่าจ้างเพิ่มขึ้น

(2) สหภาพแรงงานกำหนดค่าจ้างสูงขึ้น

ทั้งสองกรณีทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ระดับราคาสูงขึ้น อัตราค่าจ้างที่เพิ่มขึ้น

จะขยายตัวจากอุตสาหกรรมหนึ่งไปสู่อีกอุตสาหกรรมหนึ่ง โดยไม่จำเป็นที่สหภาพแรงงานจะเป็นผู้ผลักดัน เพราะ

- (ก) นายจ้างป้องกันการรวมตัวของลูกจ้างในรูปของการจัดตั้งสหภาพ
- (ข) ป้องกันความไม่พอใจของลูกจ้าง และ
- (ค) เพื่อหลีกเลี่ยงการเสียลูกจ้างที่มีคุณภาพ

เงินเพื่อเกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร เกิดจากการที่ผู้ผลิตตั้งราคาสินค้าได้เอง (administered prices) ซึ่งอาจจะอ้างสาเหตุของต้นทุนการผลิตหรือค่าจ้างที่เพิ่มสูงขึ้น เมื่อสหภาพแรงงานกำหนดค่าจ้างให้สูงขึ้น ผู้ผลิตก็จะกำหนดราคาสินค้าให้สูงขึ้น และโดยทั่วไป อัตราค่าจ้างจะเพิ่มต่ำกว่าระดับราคาที่เพิ่มขึ้น เมื่อราคาสินค้าเพิ่มขึ้น สหภาพก็จะกำหนดค่าจ้างเพิ่มขึ้น แล้วผู้ผลิตก็กำหนดราคาสินค้าเพิ่มขึ้น เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ การเพิ่มขึ้นของระดับราคาลักษณะเช่นนี้ เรียกว่า “ratchet prices”

การที่ผู้ผลิตกำหนดราคาสินค้าได้เอง จะทำให้มีกำไรมากกว่าต้นทุนที่เพิ่มขึ้น ก็อาจเป็นไปได้ที่ผู้ผลิตจะแย่งตัวหรือประมุขลูกจ้างในรูปของการเพิ่มค่าจ้างให้สูงขึ้น เพื่อป้องกันการผลหนีของลูกจ้าง เมื่อเพิ่มค่าจ้างให้ลูกจ้าง ผู้ผลิตก็จะถือโอกาสเพิ่มราคาสินค้าไปด้วยในตัว เพื่อรักษาผลกำไรของตัวเอง

จะเห็นว่าการเกิดเงินเฟ้อด้านอุปทานจะมีสาเหตุมาจากการเพิ่มขึ้นของค่าจ้าง และการกำหนดราคาของผู้ผลิต รัฐบาลจึงควรเข้าไปควบคุมการกำหนดค่าจ้างและระดับราคา คือ

- ราคาจะกำหนดให้สูงขึ้นได้ต่อเมื่อการผลิตยังมีประสิทธิภาพอยู่
- ค่าจ้างจะกำหนดให้สูงกว่าอัตราเพิ่มของรายได้ประชาชาติไม่ได้
- ถ้าอำนาจการต่อรองของสหภาพสูง ให้กำหนดค่าจ้างได้ไม่เกินอัตราการว่างงาน

โดยเฉลี่ยของชาติ

1.4 การควบคุมเงินเฟ้อ

- การควบคุมเงินเฟ้อด้านอุปสงค์

การควบคุมเงินเฟ้อประเภทนี้ อาจทำได้โดย

- (ก) ใช้ทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่าย
- (ข) ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่
- (ค) ทฤษฎีเคนส์หรือนโยบายการคลัง และ
- (ง) ความยืดหยุ่นของระดับราคาค่าจ้าง

ตามทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่าย ขบวนการเกิดเงินเพื่อจะหยุดชะงักลงเมื่อปริมาณเงินหยุดการขยายตัว ถ้าควบคุมไม่ให้ปริมาณเงินเพิ่มขึ้น ระดับราคาหรือภาวะเงินเฟ้อก็จะไม่เพิ่มขึ้น

ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่แตกต่างจากทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่ายตรงที่ไม่ได้กำหนดให้ระบบเศรษฐกิจมีงานทำอย่างเต็มที่ และอัตราการหมุนเวียนของเงินก็ไม่คงที่ การเกิดเงินเพื่อจึงพบได้เสมอจากการขยายตัวของปริมาณเงิน การควบคุมเงินเพื่อจึงทำได้โดยการควบคุมปริมาณเงิน

การใช้ทฤษฎีของเคนส์ในการควบคุมเงินเพื่อ อยู่ที่การควบคุมการใช้จ่ายอิสระ ไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายรัฐบาล การใช้จ่ายเพื่อการบริโภค และการใช้จ่ายเพื่อการลงทุน ถ้าควบคุมการใช้จ่ายเหล่านี้ไม่ให้เกินระดับการมีงานทำเต็มที่ ระดับราคาหรือเงินเฟ้อก็จะไม่เกิดขึ้น

ความยืดหยุ่นของระดับราคาจำงที่ศึกษากรณีของเงินเฟ้อ จะศึกษาผลตกกระทบ (effects) ในด้านต่าง ๆ คือ

ผลต่ออัตราดอกเบี้ยหรือผลของเคนส์ เมื่อระดับราคาเพิ่มขึ้น ก็มีแนวโน้มจะลดลงเมื่ออัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น เพราะปริมาณเงินที่คงที่ จะทำให้อุปสงค์รวมหดตัว

ผลของพิกู (Pigou Effect) เงินเพื่อทำให้มูลค่าที่แท้จริงของทรัพย์สินลดลง ผู้เป็นเจ้าของนั้นจะมั่งคั่งน้อยลง จึงหันไปทำการออมมากขึ้น ลดการบริโภคลง เพื่อรักษาระดับมูลค่าทรัพย์สินที่แท้จริงไว้ไม่ให้ตกต่ำกว่าเดิม เมื่อการบริโภคที่ระดับรายได้ที่เป็นตัวเงินที่เป็นอยู่ลดลง อุปสงค์รวมก็จะลดลง ระดับราคาหรือเงินเฟ้อก็จะลดลง

ผลด้านการกระจายรายได้ (income-redistribution effect) การเกิดเงินเพื่อจะทำให้ผู้มีรายได้ประจำลดการบริโภคลง เพราะรายได้ที่แท้จริงลดลง กลุ่มบุคคลที่มีรายได้ประจำจะมีจำนวนมากกว่าผู้มีรายได้จากค่าเช่าและผลกำไร เมื่อผู้มีรายได้ประจำลดการบริโภคลง ระดับราคาก็จะลดลง

ผลด้านเงินโอนและภาษี การเกิดเงินเพื่อจะทำให้รัฐบาลมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้น เงินได้สุทธิของภาคเอกชนลดลง การบริโภคของภาคเอกชนก็จะลดลง และในช่วงที่ระดับราคาสูง การว่างงานก็ลดลง เงินโอนที่จ่ายให้กับคนว่างงานก็จะลดลง จะเห็นว่าโครงสร้างภาษีและเงินโอนก่อให้เกิดการปรับเสถียรภาพภายใน

ผลด้านการค้าระหว่างประเทศ การเกิดเงินเพื่อจะทำให้การส่งออกสุทธิของประเทศลดลง ปริมาณเงินภายในประเทศลดลง ระดับราคาโดยทั่วไปจะลดลง

● การควบคุมเงินเพื่อด้านอุปทาน

การเกิดเงินเพื่อด้านอุปทานสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ในขณะที่ระบบเศรษฐกิจยังไม่มี การจ้างงานอย่างเต็มที่ ซึ่งแตกต่างจากเงินเพื่อด้านอุปสงค์ การใช้นโยบายการคลัง และ/หรือนโยบายการเงินเพื่อลดอุปสงค์รวมของระบบเศรษฐกิจ อาจจะไปซ้ำเติมให้เงินเพื่อด้านอุปทาน รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีกก็ได้

นโยบายการคลัง และ/หรือนโยบายการเงินจะประสบความสำเร็จในการระงับเงินเพื่อด้านอุปทาน ต่อเมื่อนโยบายทั้งสองลดอุปสงค์รวมเป็นจำนวนเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการว่างงานระดับหนึ่งที่จะไม่ทำให้ค่าจ้างเพิ่มขึ้นมากกว่าประสิทธิภาพการผลิตของแรงงาน

การควบคุมเงินเพื่อด้านอุปทานสามารถใช้มาตรการอื่น ๆ ได้อีก เช่น การกำหนดเพดานของอัตราค่าจ้างและระดับราคา การออกกฎหมายห้ามการรวมกันของผู้ผลิต ห้ามจัดตั้งสหภาพแรงงาน ห้ามการผูกขาดตัดตอน รวมถึงมาตรการอื่น ๆ เช่น การควบคุมราคา เป็นต้น

2. แนวคำถามแบบขยายความ

จงอธิบายให้ชัดเจนและกระชับพร้อมเขียนภาพประกอบคำอธิบาย (ถ้าเขียนได้)

1. เสถียรภาพด้านเศรษฐกิจ.....
.....
..... (ทวิ. 183)
2. การเปลี่ยนแปลงแบบอัตโนมัติ.....
.....
..... (ค.ต. 184)
3. ค่าความยืดหยุ่นภายในเท่ากับ 43 เปอร์เซ็นต์.....
.....
..... (ค.ต. 183)
4. การดำเนินนโยบายการคลังแบบจงใจ.....
.....
..... (ค.ต. 191)
5. ความหมายของเงินเพื่อ.....
.....
..... (ค.ต. 192)
6. การเกิดเงินเพื่อแบบ Bottlenecks.....
.....
..... (ค.ต. 194)
7. เงินที่เกิดจากงบประมาณการใช้จ่าย.....
.....
..... (ค.ต. 196)

8. เงินเพื่อแบบต่อเนื่อง.....
.....
..... (ค.ต. 197)
9. เงินเพื่อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ.....
.....
..... (ค.ต. 198)
10. เงินเพื่อเกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง.....
.....
..... (ค.ต. 201-2)
11. เงินเพื่อเกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร.....
.....
..... (ค.ต. 203)
12. การเพิ่มขึ้นของระดับราคาแบบ Ratchet Prices.....
..... (ค.ต. 203)
13. การควบคุมเงินเพื่อโดยใช้ทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่าย.....
.....
..... (ค.ต. 206-7)
14. การควบคุมเงินเพื่อโดยใช้ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่.....
.....
..... (ค.ต. 207-8)
15. การควบคุมเงินเพื่อโดยใช้ทฤษฎีเคนส์.....
.....
..... (ค.ต. 207-8)

16. ผลด้านคนส์หรือผลต่ออัตราดอกเบี้ย.....

 (ค.ศ. 209)
17. ผลของพิก.....

 (ค.ศ. 210)
18. ผลด้านการกระจายรายได้.....

 (ค.ศ. 211)
19. ผลด้านเงินโอนและภาษี.....

 (ค.ศ. 211)
20. ผลด้านการค้าระหว่างประเทศ.....

 (ค.ศ. 211)
21. การควบคุมเงินเพื่อดำเนินอุปทาน

 (ค.ศ. 211)

๑. แนวคำถามแบบขยายความคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

จงอธิบายคำศัพท์และความหมายให้ชัดเจนและกระชับ พร้อมเขียนภาพประกอบคำอธิบาย (ถ้าเขียนได้)

1. Counter -- Fiscal Policy

.....
..... (ค.ต. 184)

๒. Automatic Change

.....
..... (ค.ต. 184)

๓. Automatic Stability

.....
..... (ค.ต. 184)

๔. Built in Stability

.....
..... (ค.ต. 184)

๕. Automatic Stabilizer

.....
..... (ค.ต. 184)

๖. Built in Stabilizer

.....
..... (ค.ต. 184)

๗. Built in Flexibility

.....
..... (ค.ต. 184)

8. Corporate Income Taxes.....
.....
..... (ก.ศ. 189)
9. Personal Income Taxes.....
.....
..... (ก.ศ. 189-90)
10. Employment or Payroll Taxes.....
.....
..... (ก.ศ. 190)
11. Discretionary Fiscal Policy.....
.....
..... (ก.ศ. 191)
12. Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 192)
13. Demand Pull Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 193)
14. Cost – Push Inflation.....
.....
..... jn.vl.193)
15. Bottlenecks Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 194)

16. Budgetary Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 196)
17. Continuous or Divergent Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 197)
18. Self - Terminating or Convergent Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 198)
19. Administered Prices.....
.....
..... (ก.ศ. 200)
20. Administered Wages.....
.....
..... (ก.ศ. 200)
21. Wage - Push Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 200)
22. Profit - Push Inflation.....
.....
..... (ก.ศ. 201)
23. Ratchet Price.....
.....
..... (ก.ศ. 203)

24. Pigou Effect.....

.....

..... (ค.ศ. 210)

25. Phillips Curve.....

.....

..... (81. 213)

4. แนวคำถามแบบปรนัย

จงเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. เสถียรภาพด้านเศรษฐกิจหมายถึง

1. เสถียรภาพของรายได้และการมีงานทำ
2. เสถียรภาพของระดับราคา
3. เสถียรภาพของค่าจ้าง อัตราดอกเบี้ย การชำระหนี้ และการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ
4. ถูกทุกข้อ

(ค.ศ.183)

2. การดำเนินนโยบายการคลังเพื่อต่อต้านวงจรทางเศรษฐกิจ คือ

1. ใช้นโยบายงบประมาณขาดดุลเมื่อเกิดเงินฝืด
2. ใช้นโยบายงบประมาณเกินดุลเมื่อเกิดเงินเฟ้อ
3. ใช้ทั้งนโยบายงบประมาณเกินดุลและขาดดุลเมื่อเกิดเงินเฟ้อ
4. ข้อ 1 และ 2 ถูก

(ค.ศ.184)

3. การเปลี่ยนแปลงแบบอัตโนมัติ คือ

1. งบประมาณจะขาดดุลได้เองในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรือง
2. งบประมาณจะเกินดุลได้เองในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ
3. รัฐบาลเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภาษีและการใช้จ่าย
4. ผิดทุกข้อ

(ค.ศ.184)

4. ค่าความยืดหยุ่นภายในจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

1. อัตราภาษีและฐานภาษี
2. ตัวปรับเสถียรภาพภายใน
3. การใช้จ่ายรัฐบาล
4. ค่าแนวโน้มในการบริโภคเพิ่ม

(ค.ศ.188-9)

5. ประเทศด้อยพัฒนาไม่เหมาะสมที่จะดำเนินนโยบายการคลังแบบอัตโนมัติเพราะ

1. รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้น้อย
2. โครงสร้างภาษีมีลักษณะถดถอยและฐานภาษีแคบ

3. โครงสร้างการใช้จ่ายเป็นแบบก้าวหน้า

4. ข้อ 2 และข้อ 3 ถูก

(ค.ต.189)

6. ประเภทภาษีที่เป็นตัวปรับให้เกิดเสถียรภาพภายในได้ดีที่สุด คือ

1. ภาษีเงินได้นิติบุคคล

2. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

3. ภาษีการทำงาน

4. ภาษีสรรพสามิต

(ค.ต.189)

7. การดำเนินนโยบายการคลังแบบจงใจ คือ

1. การเจตนาหรือจงใจที่จะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างภาษีและการใช้จ่าย

2. การใช้นโยบายงบประมาณขาดดุลในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

3. การใช้นโยบายงบประมาณเกินดุลในภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรือง

4. ถูกทุกข้อ

(ค.ต.191)

8. เงินเพื่อ คือ

1. การเพิ่มขึ้นของระดับราคาโดยทั่วไป

2. ระดับราคามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

3. การเพิ่มขึ้นของระดับราคาเห็นได้ชัดเจน

4. ถูกทุกข้อ

(ค.ต.192-3)

9. บุคคลที่เสียประโยชน์จากการเกิดเงินเฟ้อ คือ

1. ผู้มีรายได้ประจำจากเงินเดือนและค่าจ้าง

2. ผู้มีรายได้จากผลกำไร

3. ลูกหนี้

4. ผู้เป็นเจ้าของหุ้นและอสังหาริมทรัพย์

(ค.ต.193-4)

10. บุคคลที่ได้ประโยชน์จากการเกิดเงินเฟ้อ คือ

1. เจ้าหนี้

2. ผู้มีรายได้จากอัตราดอกเบี้ยและค่าเช่า

3. ผู้มีรายได้จากค่าจ้าง

4. ผู้มีเงินได้จากผลกำไร

(ค.ต.193)

11. เงินเพื่อประเภทใดที่เกิดขึ้นด้านอุปสงค์

1. เงินเพื่อแบบ Bottlenecks
2. เงินเพื่อแบบต่อเนื่อง
3. เงินเพื่อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ
4. ถูกทุกข้อ

(ค.ต.194-6)

12. เงินเพื่อที่เกิดจากงบประมาณรายจ่ายเกิดขึ้นเพราะ

1. รัฐบาลใช้นโยบายงบประมาณขาดดุล
2. รัฐบาลใช้นโยบายงบประมาณเกินดุล
3. รัฐบาลใช้นโยบายงบประมาณสมดุล
4. รัฐบาลจัดเก็บภาษีน้อยไป

(ค.ต.196)

13. การเกิดเงินเพื่อแบบต่อเนื่องเพราะรัฐบาลชดเชยงบประมาณส่วนที่ขาดดุลโดยการกู้จาก

1. ธนาคารกลาง
2. ธนาคารพาณิชย์
3. ธนาคารออมสิน
4. ข้อ 1 และข้อ 2 ถูก

(ค.ต.197)

14. การเกิดเงินเพื่อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพได้ เพราะรัฐบาลชดเชยส่วนที่ขาดดุลโดยการกู้จาก

1. ธนาคารพาณิชย์
2. ธนาคารออมสิน
3. เอกชน
4. ข้อ 2 และข้อ 3 ถูก

(ค.ต.199)

15. เงินเพื่อที่เกิดด้านอุปทานคือ

1. เงินเพื่อเกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร
2. เงินเพื่อเกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง
3. เงินเพื่อแบบต่อเนื่อง
4. ข้อ 1 และข้อ 2 ถูก

(ค.ต.200-1)

16. สาเหตุการเกิดเงินเพื่อด้านอุปทานเพราะ

1. ตลาดไม่มีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์
2. ผู้ผลิตตั้งหรือกำหนดราคาได้เอง
3. สหภาพแรงงานตั้งหรือกำหนดค่าจ้างได้เอง
4. รัฐบาลใช้นโยบายงบประมาณขาดดุล

(ค.ต.199-200)

17. การเกิดเงินเฟ้อแบบ Ratchet Price เพราะ

1. ผู้ผลิตตั้งราคาสินค้าเพิ่มขึ้น
2. สหภาพแรงงานกำหนดค่าจ้างสูงขึ้น
3. ตลาดมีการผูกขาด
4. ผิดทุกข้อ

(ค.ต.203)

18. การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ควรจะกำหนด

1. ไม่เกินอัตราการขยายตัวของรายได้ประชาชาติ
2. ไม่เกินอัตราการว่างงานของประเทศ
3. ไม่เกินอัตราเพิ่มของระดับราคา
4. ข้อ 1 และข้อ 2 ถูก

(ค.ต.204)

19. ทฤษฎีการเงินสมัยใหม่แตกต่างจากทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่าย คือ ไม่ได้สมมติว่า

1. ระบบเศรษฐกิจมีงานทำอย่างเต็มที่
2. อัตราการหมุนเวียนของปริมาณเงินคงที่
3. ระดับราคาสัมพันธ์กับปริมาณเงิน
4. ข้อ 1 และข้อ 2 ถูก

(ค.ต.207)

20. นักเศรษฐศาสตร์กลุ่มที่เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของรายได้สามารถที่จะพยากรณ์ได้จากการเปลี่ยนแปลงของการลงทุน คือ

1. นักการคลังสมัยใหม่
2. นักการเงินนิยม (monetarist)
3. นักการคลังนิยม (fiscalist)
4. นักลงทุน

(ค.ต.207)

21. บุคคลที่เห็นว่าเงินเป็นตัวที่ถูกกระทำ และกล่าวว่า Money does not matter คือ

1. Milton Friedman
2. Don Patinkin
3. John M. Keynes
4. Adam Smith

(ค.ต.207)

22. นักเศรษฐศาสตร์กลุ่มที่เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของรายได้สามารถที่จะพยากรณ์ได้จากการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงิน คือ

1. นักการเงินสมัยใหม่
2. นักการเงินนิยม (monetarist)
3. นักการคลังนิยม (fiscalist)
4. นักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก

(ค.ต.208)

23. นักเศรษฐศาสตร์ที่เห็นว่าอัตราการหมุนเวียนของปริมาณเงินมีความแน่นอนมากกว่าค่าตัวทวีของการลงทุน คือ
1. นักการเงินสมัยใหม่
 2. นักการเงินนิยม
 3. นักการคลังนิยม
 4. นักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก

(ค.ต.208)

24. เมื่อคนต้องการถือเงินไว้ใช้จ่ายมากขึ้น ปริมาณเงินจะไหลออกจากตลาดหลักทรัพย์ ราคาหลักทรัพย์จะลดลง อัตราดอกเบี้ยจะเพิ่มขึ้น ภาวะเงินเฟ้อก็สิ้นสุดจะเป็นผลของ
1. เคนส์ (Keynesian effect)
 2. พิฏ (Pigou effect)
 3. ผลด้านการกระจายรายได้
 4. ผลด้านเงินโอนและภาษี

(ค.ต.209)

25. เงินเพื่อทำให้มูลค่าที่แท้จริงของทรัพย์สินลดลง ผู้เป็นเจ้าของจะมีความมั่งคั่งน้อยลง ทำให้หันไปทำการออมมากขึ้น และลดการบริโภคลงเป็นผลของ
1. เคนส์
 2. พิฏ
 3. ผลด้านการกระจายรายได้
 4. ผลด้านเงินโอนและภาษี

(ค.ต.210)

26. การเกิดเงินเพื่อจะทำให้การกระจายรายได้ของกลุ่มบุคคลที่มีรายได้ประจำลดลง แต่กลุ่มบุคคลที่มีรายได้จากผลกำไรจะมีการกระจายรายได้ดีขึ้น แต่บุคคลกลุ่มที่มีรายได้ประจำจะมีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้จากผลกำไร กลุ่มที่มีรายได้ประจำจะลดการบริโภคลงเงินเฟ้อก็จะลดลง เป็นผลของ
1. เคนส์
 2. พิฏ
 3. ผลด้านการกระจายรายได้
 4. ผลด้านเงินโอนและภาษี

(ค.ต.211)

27. การเกิดเงินเพื่อจะทำให้รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้มากขึ้น เงินได้สุทธิภาคเอกชนลดลง การว่างงานลดลง การจ่ายเงินชดเชยให้กับคนว่างงานลดลง การบริโภคโดยรวมก็จะลดลง เป็นผลของ

1. เคนส์	2. พิภพ
3. ผลด้านการกระจายรายได้	4. ผลด้านเงินโอนและภาษี

(ค.ต.211)

28. การเกิดเงินเพื่อจะทำให้การส่งออกสุทธิของประเทศลดลง ปริมาณเงินภายในประเทศลดลง ระดับราคาก็จะลดลงเป็นผลของ

1. การค้าระหว่างประเทศ	ข. ผลด้านเงินโอนและภาษี
3. ผลด้านการกระจายรายได้	4. ผลของพิภพ

(ค.ต.211)

29. เงินเพื่อที่เกิดขึ้นขณะที่เศรษฐกิจยังไม่มีการทำงานอย่างเต็มที่ คือ

1. เงินเพื่อที่เกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร
2. เงินเพื่อที่เกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง
3. เงินเพื่อแบบ Bottlenecks
4. ข้อ 3 ผิด

(ค.ต.212)

30. นโยบายการคลังและ/หรือนโยบายการเงินที่ใช้ควบคุมการเกิดภาวะเงินเฟ้อแล้วได้ผลน้อย คือเงินเพื่อด้าน

1. อุปทาน
2. อุปสงค์
3. เงินเพื่อที่เกิดจากแรงผลักดันด้านผลกำไร
4. เงินเพื่อที่เกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้าง

(ค.ต.212)

31. มาตรการในการแก้ปัญหาเงินเฟ้อ คือ

1. การกำหนดเพดานของค่าจ้างและระดับราคา
2. ออกกฎหมายห้ามการผูกขาดและห้ามจัดตั้งสหภาพแรงงาน
3. ออกกฎหมายห้ามการรวมตัวของผู้ผลิต และการควบคุมราคาสินค้า
4. ถูกทุกข้อ

(ค.ต.214)

5. แนวคำถามแบบอัตนัย

จงอธิบายให้ละเอียดและชัดเจน พร้อมเขียนภาพประกอบคำอธิบาย
(ถ้าเขียนได้)

1. จงอธิบาย การดำเนินนโยบายการคลังแบบอัตโนมัติ และค่าความยืดหยุ่นภายในมีผลต่อการดำเนินนโยบายการคลังดังกล่าวอย่างไร (ค.ต.184-8)
2. จงสร้างตัวแบบ แล้วพิสูจน์ว่าค่าความยืดหยุ่นภายใน (F) มีค่าเท่ากับ $ct/1-c+ct$ (ค.ต.185-8)
3. จงอธิบาย ประเภทภาษีที่มีอิทธิพลต่อความยืดหยุ่นภายใน (ค.ต.188-90)
4. จงอธิบาย การดำเนินนโยบายการคลังแบบจงใจ พร้อมมาตรการด้านนโยบายการคลังที่ใช้ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและรุ่งเรือง (ค.ต.191-2)
5. จงให้คำจำกัดความของคำว่า “เงินเฟ้อ” และเงินเฟ้อจะมีผลกระทบต่อกลุ่มบุคคลต่าง ๆ อย่างไร (ค.ต.192-4)
6. จงอธิบาย การเกิดเงินเฟ้อแบบ Bottlenecks (ค.ต.194-6)
7. จงอธิบาย การเกิดเงินเฟ้อด้านงบประมาณ ทั้งเงินเฟ้อแบบต่อเนื่องและเงินเฟ้อที่ปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพ (ค.ต.196-9)
8. จงอธิบาย การเกิดเงินเฟ้อด้านอุปทาน (ค.ต.199-201)
9. เงินเฟ้อที่เกิดจากแรงผลักดันด้านค่าจ้างและผลกำไรจะก่อให้เกิดเงินเฟ้อแบบ Ratchet Price อย่างไร จงอธิบาย (ค.ต.201-3)
10. จงอธิบาย ทฤษฎีปริมาณเงินอย่างง่าย ทฤษฎีปริมาณเงินสมัยใหม่และทฤษฎีเคนส์ในการควบคุมเงินเฟ้อ (ค.ต.206-9)
11. จงอธิบาย ผลกระทบ (effects) ต่าง ๆ ที่มีผลต่อการควบคุมเงินเฟ้อ นั่นคือ ผลของเคนส์ หรือผลต่ออัตราดอกเบี้ย ผลของพิกู ผลด้านการกระจายรายได้ ผลด้านเงินโอนและภาษี และผลด้านการค้าระหว่างประเทศ (ค.ต.209-12)
12. จงอธิบาย การควบคุมเงินเฟ้อด้านอุปทานทั้งนโยบายการคลัง การเงิน และมาตรการอื่น ๆ (ค.ต.212-4)